

Cô nàng Nếu... thì Mai Lâm

Mai vẫn hay tự hỏi: vì sao một tình yêu kết thúc. Từng người một duyệt binh qua tâm trí cô. Lần lượt những "hồ sơ" mở ra với đầy dấu chấm hỏi.

Mối tình đầu, 3 năm. Yêu ngay vào cái lúc lớp 12 dầu sôi lửa bỏng, rồi hai đứa như hai nhánh cây mọc càng ngày càng xa nhau. Mối tình thứ hai: Hoài - đến một ngày tự dưng quên bằng nhau, không gặp, không nhớ đến nữa, chia tay không lý do. Rồi đến Hoàng, một lần giận duy nhất trong 6 tháng yêu nhau, nguyên do vớ vẩn: Mai say nắng bạn Hoàng, một tin nhắn chia tay, cũng coi như là lý do không chính đáng... Thường thì cô không níu kéo, cũng không năn nỉ ỉ ôi, mặc dù cô biết mình vẫn yêu, yêu rất nhiều. Mai luôn buồn chết được mỗi lần break up, đương nhiên, nhưng khác với mọi cô gái khác, Mai luôn đặt cho mình một giới hạn, một thời hạn để quên, tối thiểu 3 ngày và tối đa là một tuần. Sau thời hạn này mọi thứ đều trôi đi như xối nước. Hầu như chưa bao giờ Mai đạt đến mức tối đa 7 ngày.

Bạn thân khoái mặc đẹp ham shopping nhưng lại sốt mướt tình yêu tình đương cực ngưỡng mộ khả năng "vận nội công" hoặc cho tình yêu vào tủ đông lạnh như Mai. Đối với cô, điều quan trọng nhất là sống cho hạnh phúc, vui vẻ. Vì thế cô thấy rất hâm khi phải khổ sở vì một người nào đó đã không còn yêu mình nữa... nhưng, lũ bạn ham shopping kia không biết được: Mai vẫn luôn tự làm đau đầu mình bằng những giả định, kể cả những thắc mắc. Cô luôn tự tìm nguyên do vì sao yêu? Rồi vì sao chia tay, nhưng không đáp án nào cảm thấy chấp nhận được.

Một cô gái thông minh, luôn nằm hàng top của khoa, có một công việc part-time tuyệt vời, được đánh giá cao về năng lực, có đầu óc tư duy, là dân khoa Anh nhưng lại cực giỏi toán. Phải chăng vì một profile như thế mà Mai thường tự đặt ra những phương trình tình yêu bố của hóc búa. Rồi tự mình giải mỗi khi ngồi một mình. Đang yêu nhau, Mai lại giả định Nếu chia tay thì sẽ thế nào? Và sáng hôm sau, lại "thực hành", bài thực hành thành thật luôn mới chết, thế là mối tình đầu ra đi.

Đang yêu, lại giả sử: "Có khi nào anh ấy trở về với Ex của mình không?". Thế là Mai hành tội người yêu, bắt anh ấy lôi ra từng kỷ niệm về Ex để cô tự nhai đi nhai lại từng cơn nhói trong trái tim, để gặm nhấm sự ích kỷ. Thậm chí, có lần cầm điện thoại của Hoài nhắn tin cho ex anh ấy: "Anh nhớ em!". Rồi Hoài ra đi, thoát khỏi những chuỗi ngày cãi vã mà việc muốn thắng Mai cũng giống như ra sức thổi tắt một... cái bóng đèn điện.

Đang yêu, lại đặt ra tình huống "Nếu mình yêu bạn của anh ấy, thì sẽ như thế nào?". Đôi lúc Mai tưởng đâu mình bị chập mạch, hâm hấp kiêu gì đó. Hay là một kiểu thử thách của một cô gái thông minh? Luôn muốn áp dụng thuật biện luận của toán học vào trong tình cảm. Có những buổi tối, nằm nghiêng, nghe nước mắt rớt nhau bằng ngang sóng mũi, rơi luôn xuống gối ướt một khoảng to. Sáng mai thức dậy, Mai vẫn không thấy ai mình có thể dùng tình yêu lâu một chút. Đến mức, lũ bạn còn đặt cho cô biệt danh: "Đi một bước, yêu một tên, khi nào thấy nó không yêu tức là nó đang nghĩ lầy hơi!".

Vinh đang ngồi một mình giữa cái game center náo nhiệt của DS cao ngất. Một tay chơi Warcraft với bao nhiêu chiến thuật siêu đẳng nhưng không có chiến thuật nào khiến người yêu dừng giận. Vinh chợt phì cười khi nhớ đến cô người yêu tóc cột cao, gương mặt không vuông góc với mặt đất mà thích song song với bầu trời. Con gái mà ngang ngạnh không chịu được, lại nóng tính. Cứ một tí

là nàng muốn cấm ông khói lên đầu và một tràng liên thanh có cả tiếng Việt, tiếng Anh lẫn tiếng Pháp.

"Anh yêu em, anh thật sự muốn care em! Làm bạn gái anh nhé!".

"Em có thích anh, nhưng việc em có yêu anh không là nhiệm vụ của anh".

"Được! Anh nhận nhiệm vụ này!".

Có lẽ Vinh yêu nàng vì cái cách ngang tàng ngay cả trước một lời tỏ tình như thế. Một tháng chinh phục, tưởng chừng khó khăn hơn đánh ladder nhưng cuối cùng nàng "đổ" anh vì một lý do cực buồn cười:

"Em yêu anh vì ngón tay cái của anh giống em, có thể bẻ cong đốt tay 90 độ ngược về sau, em chưa thấy ai làm được như thế cả!".

Nhưng bây giờ thì nàng giận, giận thật rồi. Con trai dân IT như Vinh, lại là một pro gamer và một programmer nên đầu óc vốn toàn I với O, bị nàng khệp tội thiếu lãng mạn. Bên cạnh nàng, Vinh luôn bị chất vấn những câu hỏi "tại sao?" Thế nào?... lần nào anh cũng "qua cầu" trót lọt. Nhưng lần mới đây nhất, nàng hỏi anh một câu rùng mình, một giả thiết không tưởng tượng nổi: "Nếu em chết, anh có khóc không? Anh sẽ lấy vợ chứ? Và anh có kể cho vợ anh nghe về em không?". Vinh thật sự lúng túng. Nếu trả lời theo giả thiết "em chết"... thì quá rùng rợn cho một buổi chiều bên nhau. Còn nếu không trả lời (phương án mà Vinh đã chọn) thì nàng lạnh lùng quay lưng đi:

"Anh không dám nói chứ gì? Rồi anh sẽ lấy vợ, rồi sẽ quên em, và chả kể gì về em cho vợ anh nghe. Sao không dám nói những điều mình nghĩ?".

Đang đau đầu với trăm phương nghìn cách mong làm lành với "bóng đèn điện", vì anh biết quá rõ tính cô, nếu để cô giận quá 3 ngày thì... có muốn kéo lại cũng không được nữa. Chiếc điện thoại cột ở gấu áo, Vinh sợ nếu mình lỡ một quá thiếp đi, cô ấy gọi đến mà mình không nghe thấy thì... Bỗng, Vinh giật bắn người vì một tin nhắn:

"Em nghĩ đã đến lúc game over Anh ạ, em nghĩ mình còn quá trẻ, và thực sự chưa yêu! Em ích kỷ và yêu bản thân mình hơn, em nghĩ anh nên tránh xa em ra, trước khi tự làm đau bản thân mình".

Vinh thấy mắt mình mờ đi hẳn, tiếng "đùng chéo" của những chiếc máy games càng lúc càng to, như dội vào đầu, khiến Vinh lao đảo.

Em thân yêu!

Sao em không tự nhận mình có một trái tim nhạy cảm, em đã yêu và yêu nồng nhiệt hơn ai hết. Tại sao em luôn cười khi em buồn, sao em không dám khóc. Em yêu, sao em không để anh vuốt tóc và hôn an ủi khi project của em thất bại. Có cần phải thế không em? Em có cần phải lẩn trốn cả anh, không cho anh thấy rằng em cần được che chở. Ai cũng nói không tốt về em, ai cũng bảo em là một cô gái ích kỷ, chỉ biết yêu bản thân mình và xem tình yêu như một trò chơi. Chỉ có anh biết được, em yêu hết lòng hơn bất kỳ ai. Và vì quá yêu, nên em sợ mình sẽ không gượng dậy nổi nếu điều không may xảy ra. Vì quá yêu nên em luôn đặt ra những giả thiết "Nếu!...". Để tự cứu lấy mình khi

một ngày nào đó tình yêu tan vỡ. Nhiều lúc anh tự đặt mình vào em, một cô gái quá khác những người xung quanh. Một cô gái với quá nhiều mâu thuẫn giữa mạnh mẽ và mềm yếu. Và rồi anh hiểu được em, em tự cấm lên mình những cái gai để bảo vệ rồi làm đau chính mình mà không hay. Một cô gái tự tin, ai biết em rất sợ phải đứng một mình nơi đám đông.

Em yêu ơi! Sao em không nhận rằng em đã không bao giờ quên những EX của em, em luôn chứng tỏ rằng em là kẻ lạnh lùng nhất trong tình yêu. Anh còn nhớ lần em nói dối anh (mà đến bây giờ có lẽ em nghĩ rằng anh tin) trong máy nhắn tin tràn ngập những tin nhắn cũ của EX, em không hề xóa, em cười: "Em không có thói quen xóa tin nhắn, còn lão này thì em quên sạch rồi!". Em ngốc quá!, nếu em không có thói quen xóa tin nhắn thì hàng trăm tin nhắn của anh bay đâu mất? Nhưng chỗ cho mấy chục tin của cái gã em từng yêu? Anh ghen lắm chứ, ghen lắm em ạ, nhưng anh yêu em nhiều hơn. Sao lại phải thế, sao em phải cười khi em muốn khóc. Những lần em cười khanh khách và nhếch mép nói với anh: "Lo mà tận hưởng những ngày còn em ở bên cạnh đi, em sẽ sớm rời anh!". Anh đau lắm, những chiếc gai của em vô cớ làm đau anh. Dù điều đó không phải lỗi do anh. Nhưng anh luôn đặt mình ở trong em để hiểu, em rất sợ khi nhìn một người quay lưng bỏ em đi. Và vì hiểu em, anh lý giải được vì sao em luôn vội vàng cúp máy: Vì em sợ nghe tiếng tút tút từ đâu đây bên kia. Em luôn quay lưng chạy vào nhà không ngoảnh lại mỗi khi anh đưa em về: vì em sợ sẽ nhìn thấy người kia quay đầu đi mà không nhìn em một cái. Ngốc ạ, em không cần đặt ra giả thiết nào với anh cả. Và em cũng không cần đặt câu hỏi "vì sao?" đối với anh. Vì mọi câu hỏi của em đều chỉ có một đáp án: Vì anh yêu em!"

Vinh.

Nước mắt lại băng qua sống mũi, rơi xuống gối sau lần thứ ba Mai đọc thư Vinh. Ngồi bật dậy, lần đầu tiên cô nức nở, đối diện với chính mình, gọi điện cho Vinh, Mai ngộp trong tiếng nấc.

"Anh biết rồi em yêu, em không cần phải nói gì đâu, anh biết! Anh yêu em".

"Em xóa hết tin nhắn của EX rồi anh!".

"Anh biết!".

"Anh có biết em yêu anh từ lúc nào không?".

"Thì lúc em phát hiện ngón tay anh cong được 90 độ chứ sao".

"Không!" Mai phì cười "Đó chỉ là một lý do ngớ ngẩn để hợp thức hóa thôi! Tim em đập rộn ràng từ khi anh giới thiệu với em rằng anh ở gần nhà em cơ, lúc mình mới gặp nhau ở sinh nhật cái Tú An ấy!".

"Nhưng anh thích cái lý do ngớ ngẩn ấy, Ngốc ạ!".

"Em ngốc thật, anh à, em yêu anh!".

(Theo Sinh Viên 2!)

Việt Báo